

Lesbrief 28 De woestijn en de rivier

door Kim Nataraja

Zoals we al eerder konden beluisteren in de woorden van vele mystieke of spirituele leraren, beweegt het spirituele pad zich van zelfkennis naar kennis van God. Laurence Freeman zegt in 'Jesus the Teacher Within': Elk mens weet zichzelf uniek. En zo draagt ieder zijn of haar inzicht in de non-duale, enkelvoudige natuur van God en het Zelf op authentieke wijze uit."

Het volgende Soefi-verhaal beschrijft prachtig wat er tijdens dit proces gebeurt:

Het verhaal begint met een milde regen die neerdaalt op een hoge berg in een ver land. In het begin was de regen geruisloos en rustig en murmelde over granieten hellingen naar beneden. Geleidelijk aan nam hij in kracht toe en als een waterstroom rolde hij over de rotsen naar beneden over de knoestige, vergroeide bomen die daar groeiden. De regen viel, zoals water valt, zonder een vooropgezet plan: water heeft nooit tijd om het vallen te oefenen. Al gauw stortregende het en snelle stroompjes donker water vloeiden samen tot het begin van een beek. De beek vervolgde zijn weg de berg af, langs kleine bosjes cipressen en velden lavendelkleurige postelein en via watervallen naar beneden. Het stroomde moeiteloos verder, klaterend over stenen ... en het leerde dat een stroom, die onderbroken wordt door rotsen, de edelste melodie zingt. Nadat hij de hoge verre berg verlaten heeft, komt hij eindelijk aan bij de rand van een grote woestijn. Zand en rotsen strekken zich eindeloos uit. De rivier heeft elk andere obstakel op zijn weg overwonnen en verwacht alleszins dat hij ook deze zal overwinnen. Maar net zo snel als zijn golven de woestijn in rollen, zo snel ook verdwijnen ze in het zand. Al eerder hoorde de rivier een stem fluisteren, die uit de woestijn zelf scheen te komen en die zei: "De wind steekt de woestijn over en dus kan de stroom dat ook." "Ja, maar de wind kan vliegen!" riep de rivier, die zichzelf nog steeds in het woestijnzand stortte. "Zo zul je er nooit overheen komen," fluisterde de woestijn. "Je zult je moeten laten dragen door de wind." "Maar hoe?" schreeuwde de rivier. "Je moet je laten opnemen door de wind." De rivier kon dit echter niet accepteren. Hij wilde zijn identiteit niet verliezen of zijn eigen individualiteit laten varen. Tenslotte, als hij zichzelf aan de wind gaf, kon hij er dan ooit zeker van zijn dat hij weer een rivier zou worden? De woestijn antwoordde dat de rivier door kon gaan met stromen en misschien zelfs voor een dag een drasland voortbrengen aan de rand van de woestijn. Maar hij zou de woestijn nooit kunnen oversteken zolang hij een rivier bleef. "Waarom zou ik niet dezelfde rivier die ik ben kunnen blijven?" riep het water. En de woestijn, wijs zoals altijd, antwoordde: "Je kunt nooit blijven wie je bent. Of je wordt drasland of je geeft jezelf aan de wind." De rivier was lange tijd stil en luisterde, luisterde naar de verre echo's van zijn herinnering en hij wist dat vroeger delen van hem in de armen van de wind vastgehouden waren. Langzaam herinnerde hij zich hoe water alleen maar overwint door overgave, door rond obstakels te stromen, door stoom te worden als het door vuur wordt verwarmd. Vanuit de diepte van die stilte, gaf de rivier langzaam zijn stoom aan de verwelkomende armen van de wind en hij werd omhoog getild. Hij werd moeiteloos op grote witte wolken over de barre wijde woestijn gedragen. Toen de verre bergen aan de andere kant van de woestijn

naderden, begon de rivier opnieuw als lichte regen neer te dalen. Eerst was hij geruisloos en rustig en murmelde naar beneden over granieten hellingen. Geleidelijk aan nam hij toe in kracht. Als een waterstroom rolde hij over de rotsen naar beneden over de knoestige, vergroeide bomen die daar groeiden. De regen viel, zoals water valt, zonder een vooropgezet plan. En al gauw stortte het, als snelle stromen donker water die samen komen – opnieuw – in de bovenloop van een nieuwe rivier.